

Sang til Tydal

Tydalen er en liten fjellbygd,
det kan man se og kjende.
Der sjelden vokser havre og bygg,
men gress foruten all ende.
Den friske luft, det klare vand,
der neppe påskjønnnes av kvinde og mand
som bor i blant Tydalens fjelle.

Granen står grønn i sin skjønnne pragt
om løvet fra birken det falder.
Marken beklædes med vinterens dragt
vandet fra fossene faller.
Bonden kjører sitt høi og ved,
budeiene røkter sitt får og fe,
alt går i de vante folder.

Tydalen benevnes av Tya elv,
som rinder igjennem dalen.
Så kommer den mægtige Nea til
og slår sig i samme følge.
Så kommer Løddølja likeså,
de alle tilsammen danner en å
som giver en veldig styrke.

De mange bielve og og bekke små
fra søndre til nordre side.
De største de kommer med brusende kraft,
de minste så saktelig rinde.
De alle sammen forenet er
de prøver sin styrke hver især,

indtil de får hvile i sjøen.

(Skrevet i 1910 av Ragnhild Aune, f. Stugudal. Ragnhild var født i 1834 og døde i 1931).
